

Gf.IV.30.626/2013/4.

A Debreceni Ítéltábla a Dobrossy és Társai Ügyvédi Iroda (CÍME, ügyintéző: dr. Dobrossy István ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME, Cg...., adószám: ...) felperesnek -, dr. Gulyás Ildikó ügyvéd (CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2013. november 11. napján meghozott 5.G.40.084/2013/4. számú ítélete ellen a felperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 127 000 (Egyszázhuszonhétezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az állami adóhatóság által megjelölt határidőn belül, módon és számlára - 716 100 (Hétszáztizenhatezer-egyszáz) Ft fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított - a per eldöntése szempontjából releváns - tényállás szerint a felperes 1991. október 25-én került megalapításra műanyag termékek gyártása főtevékenységként történő végzésére. Az alperes - 1991. október 25. és 2001. február 15. napja között - tagja volt a felperes háromtagú igazgatóságának. Rajta kívül **L.J.** elnök igazgatóként és **M.L.** ügyvezető igazgatóként volt jogosult a felperes képviseletére. 1999. május 7. napjától 2011. február 15-ig **H.N.G.** került ügyvezető igazgatónak megválasztásra. Az igazgatóság tagjai megosztották egymás között az operatív irányítási feladatokat, **L.J.** a gazdasági pénzügyi feladatokat, **M.L.**, majd az őt felváltó **H.N.G.** a termelést, az alperes pedig a kereskedelem és az értékesítés irányítását végezte.

Az 1996. december 31. napján kötött adásvételi szerződés alapján a felperes a **BT NEVE.**-nek 3 000 000 Ft-os vételárért eladta a felperes tulajdonát képező Batenfeld műanyagfúvó gépet. Ezt követően a felperes visszabérelte a gépet, annak használatáért bérleti díjat fizetett. 1999. márciusában **L.J.** elnök-igazgató - a cég könyvelését is ő irányította - arról tájékoztatta az igazgatósági tagokat, hogy a társaság a jegyzett tőkéjének 10%-át meghaladó saját részvénnel rendelkezik, ezért kb. 2 000 000 Ft névértékű részvényt értékesíteni kell oly módon, hogy a három igazgatósági tag személyenként 2 000 000 Ft névértékű részvényt vásárol meg, az ő részét pedig az alperes veszi meg. Az 1999. március 8-án kötött részvény adásvételi szerződéssel a felperes 400 darab egyenként 10 000 Ft

névértékű, összesen 4 000 000 Ft névértékű részvényt adott el 1 000 000 Ft vételárért az alperesnek. A szerződést eladóként **L.J.** elnök-igazgató, vevőként az alperes írta alá. A befizetési pénztárbizonylat szerint az alperes a vételárat 1999. április 11. napján megfizette.

2001. január 2-án **H.N.G.** a többi részvénytulajdonostól megvásárolt 3198 darab 31 980 000 Ft névértékű részvényt 30 000 000 Ft-os vételárért. Az igazgatóság tagjai megállapodtak a piac és a gyártó eszközök egymás közötti felosztásában, a gépeket a gyártó kapacitás alapján elosztották a három igazgatósági tag érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaságok között. Az alperes felesége volt a beltagja a **BT NEVE**-nek, amely részére a felperes 3 liter alatti műanyag termékeket gyártó gépeket értékesített. A gépek eladási árát (391 000 Ft + 97 750 Ft áfa) jóval alacsonyabb összegben állapították meg mint amilyen értéken azokat a felperes a könyvviteli nyilvántartásában nyilvántartotta. Az értékesítéskor az eladott gépek forgalmi értéke 6 020 596 Ft volt.

A 2000-2001. évekre az APEH ... adóellenőrzést tartott a felperesnél és 5 271 000 Ft pénzügyileg rendezendő adókülönbséget állapított meg, amelyből a társasági adókülönbség 2 457 000 Ft, a személyi jövedelemadó különbség 674 000 Ft, az általános forgalmi adó különbség összege pedig 1 738 000 Ft volt. Az adókülönbség miatt a felperest az állami adóhatóság az esedékességig meg nem fizetett 4 683 000 Ft adóhiány, valamint 1 179 000 Ft adóbírság és 1 722 000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte. A határozat indokolása szerint **H.N.G.**, a társaság vezérigazgatója 1999. május 7. és 2001. február 15. napja között az alperessel együtt volt a felperes igazgatója, ezért nem fogadható el, hogy a jóval a könyv szerinti értékük alatt eladott eszközök adásvételének lebonyolításába nem volt beleszólása, hogy nem intézkedett a felügyelőbizottság összehívásáról vagy bírósági eljárás keretében nem érvényesítette a vállalkozást ért jelentősnek tekinthető kárt. A felperes által az adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság .../5. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

A felperes által 2003. február 17. napján, az alperessel mint kötelezettel szembeni fizetési meghagyással indult, utóbb perré alakult eljárásban a Debreceni Városi Bíróságon .../2004. szám alatt folyamatban volt perben a felperes a kereseti kérelmét felemelte, ezért az elsőfokú bíróság a pert áttette a Hajdú-Bihar Megyei Bírósághoz. A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság az .../10. számú végzésével a per iratait a Debreceni Munkaügyi Bírósághoz tette át, mivel az alperes akként nyilatkozott, hogy 1997. évtől kezdődően munkaviszonyban állt a felperessel és az igazgatói teendőket annak keretében látta el.

A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság .../2. számú végzésével megállapította a hatáskörének a hiányát és az eljáró bíróság kijelölését kérte.

A Debreceni Ítéltábla .../2. számú végzésével az eljárás lefolytatására a Debreceni Törvényszéket jelölte ki.

A felperes a módosított kereseti kérelmében „A gazdasági társaságokról” szóló 1997. évi CXIV. törvény (régi Gt.) 29. §-ának (1) bekezdése és „A Polgári Törvénykönyvről” szóló

1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 339. §-ának (1) bekezdése alapján 8 951 000 Ft megfizetésére kérte az alperes kötelezését. A kártérítési igényét arra alapította, hogy az alperes mint a felperesi társaság igazgatóságának tagja kárt okozott a felperesnek, mivel 1999. március 8-án 400 darab egyenként 10 000 Ft, összesen 4 000 000 Ft névértékű részvényt 1 000 000 Ft vételáron vásárolt meg. Ezen túlmenően 2000. decemberében a **BT NEVE**. részére - mely társaságnak az alperes felesége volt a beltagja, míg a fia a kültagja - áron alul adott el gépeket, melynek következtében az adóhatóság adóhiányt állapított meg és emiatt adóbírság és késedelmi pótlék megfizetésére is kötelezte a felperest. Azt nem vitatta, hogy a részvény-, valamint a gépértékesítési szerződések esetében a felperes nevében azokról nem kizárólag az alperes döntött, azonban mivel e szerződések kapcsán az alperes, illetve a hozzá kapcsolódó gazdasági társaság gyarapodott, a jogellenes magatartása és a felperest ért kár közötti okozati összefüggés fennáll. Az alperes ugyanis a gépértékesítés, majd a gépek apportálása során nem a vezető tisztségviselőkkel szemben támasztott fokozott elvárhatóságnak megfelelően járt el, mely magatartásával a felperesnek kárt okozott.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségében való marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a részvények értékesítésekor a felperes nevében **L.J.** gazdasági igazgató járt el, a részvény adásvételi szerződés megkötésének időszakában a felperes részvényei a névérték 10-110%-ának megfelelő áron kerültek értékesítésre, a perbeli 25%-os névérték ezen belül volt. A gépek értékesítésével kapcsolatban pedig arra hivatkozott, hogy az adásvételi szerződés egy másik szerződést takart. A felperes részvényesei ugyanis megállapodtak egymással a piac felosztásában és abban is, hogy a jövőben ki mit fog gyártani, melyhez képest kerültek szétosztásra a felperes gépei. A megállapodás tekintetében **L.J.** gazdasági igazgató és a cég könyvvizsgálója döntött arról, hogy milyen értéken kerüljenek a gépek értékesítésre, mely a felperes tulajdonosainak is közös döntése volt.

Az elsőfokú bíróság 4. sorszámú ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte az alperes javára perköltség megfizetésére.

A határozatának indokolásában kifejtette, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján az volt megállapítható, hogy a részvények eladására vonatkozó szerződésnél a felperes nevében nem az alperes, hanem **L.J.** döntött a szerződés tartalmáról, a felperes képviselőjében ő írta alá a szerződést, az alperes azt csupán mint vevő írta alá. Az alperes a részvény adásvételi szerződés megkötése során ezért nem mint a felperes vezető tisztségviselője járt el, e szerződésben a felperessel szemben álló ellenérdekű félként szerepelt. Önmagában az a tény, hogy a felperes részére előnytelen volt a piaci értékhez képest alacsonyabb eladási áron megkötött részvény adásvételi szerződés, az alperes mint vezető tisztségviselő kárfelelősségét nem alapozza meg a keresetben megjelölt jogszabályhelyek alapján. A felperesnek ugyanis azt kellett volna bizonyítania annak megállapításához, hogy az alperes **L.J.**fel együtt határozta meg a szerződéses árat, ezt azonban a felperes sem állította.

Az elsőfokú bíróság a gépértékesítési szerződések vonatkozásában is azt állapította meg, hogy a vételár meghatározásakor az alperes nem a felperes képviselőjében járt el, az ehhez kapcsolódó döntés meghozatalában nem vett részt, ezért ezen a jogcímen sem

állapítható meg kártérítési felelőssége. Kiemelte, hogy **GY.I.** igazságügyi könyvszakértő a szakvéleményében rámutatott arra, hogy az adóhatóság azért szabott ki bírságot, mert az adózó az adott ügyletre vonatkozó adójogszabályok által előírt, módosító tényezőket nem alkalmazta az adófizetési kötelezettségének a megállapítása során, ez pedig nem az alperes, hanem a könyvelést, adónyilvántartást vezető személy szakmai felelőssége.

Ez ellen az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen a sérelmezett határozat megváltoztatását, és kártérítés jogcímén az alperes 8 951 050 Ft megfizetésére kötelezését, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokon eljárt bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem megfelelően tárta fel, és abból nem helytálló jogi következtetésre jutott. Állította, hogy az alperes mind a részvény, mind a gépértékesítési adásvételi szerződés során nem mint a felperessel szerződő ellenérdekű fél, hanem mint vezető tisztségviselő is közreműködött, amely szerződésekhez kapcsolódóan nem az ilyen tisztséget betöltő vezető tisztségviselőtől elvárható fokozott gondossággal járt el. Álláspontja szerint az alperes akkor tanúsított volna elvárható magatartást, ha az érdekeit háttérbe szorítva, a gazdasági társaság érdekeit helyezte volna előtérbe és nem károsítja meg a saját cégét. Hivatkozott arra is, hogy az alperes a személyes meghallgatása során is elismerte, hogy több alkalommal jelen volt, amikor a vagyonmegosztásról beszéltek és a részvények eladását is bonyolította.

Sérelmezte az elsőfokú bíróságnak **GY.I.** szakvéleménye alapján tett megállapításait, valamint hivatkozott **L.J.**nek a 2008. március 3. napján tartott bírósági tárgyaláson tett nyilatkozatára, amelyből az állapítható meg, hogy az alperesnek tudomása volt a gépek tényleges vételáráról és részt vett az ár kialakításában is.

Az alperes a fellebbezésre tett észrevételében a sérelmezett ítélet helybenhagyását, valamint a felperesnek a másodfokú perköltségében való marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperesnek mint vezető tisztségviselőnek a felelőssége sem a részvény adásvételi szerződés, sem a piac felosztásához kapcsolódó gépértékesítés tekintetében nem állapítható meg. Állította, hogy a felperes képviselője és tanúk nyilatkozata alapján, hogy ténylegesen nem a gépek értékesítése történt meg, hanem a vagyon és a piac megosztására kötöttek megállapodást, mivel a részvényesek már nem tudtak együtt dolgozni. E megállapodás alapján a felperes képviselője a részvények 100%-át szerezte meg, a gépek pedig ahhoz a társasághoz kerültek, amely a megállapodás szerinti termék gyártását a jövőben végezni fogja.

Az ítélet táblának „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 256/A. §-ának (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítélet tábla a Pp. 256/A. §-ának (4) bekezdése alapján - utalva a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az ítélet tábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást és abból helytálló jogi következtetéseket vont le. A Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében

foglaltaknak megfelelt a peres feleket terhelő bizonyítási kötelezettségekről való tájékoztatása, azaz, hogy a perben az alperes kártérítési felelősség miatti marasztalásához a felperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy az alperes a régi Gt. 29. §-ának (1) bekezdése szerinti kötelezettségét megszegte, mellyel kárt okozott.

A felperes az általa állított jogsértések vonatkozásában ennek a bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, ezért érdemben helyes az elsőfokú bíróság ítélete, amelynek indokolását a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az ítélőtábla a következőkkel egészíti ki:

Az alperesnek a vezető tisztségviselői jogviszonya időszakára még irányadó, régi Gt. 29. §-ának (1) bekezdése szerint a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől elvárható fokozott gondossággal, a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. A jogszabályok, a társasági szerződés (alapító okirat, alapszabály), illetve a gazdasági társaság legfőbb szerve által hozott határozatok, illetve ügyvezetői kötelezettségek vétkes megszegésével a gazdasági társaságnak okozott károkért a polgári jog szabályai szerint felelnek a társasággal szemben. A régi Gt. a vezető tisztségviselő mellett, attól elhatárolva szabályozta a tagi felelősséget is [rég. Gt. 19. § (2), 128. §, 296-297. § stb.]. Ez azt is jelenti, hogy ha a vezető tisztségviselő tagsági jogviszonyban is áll a gazdasági társasággal, egy adott tevékenységgel összefüggésben azt is vizsgálni kell, hogy az adott magatartás melyik tevékenységéhez kapcsolódik.

Az ügyvezetés ugyanis az üzletszerű gazdasági tevékenység érdekében folytatott, folyamatos vezetői tevékenységet jelent, melynek során a vezető tisztségviselők másnak - a társaságnak - a vagyonával gazdálkodnak, és ezzel a tevékenységgel összefüggésben kell tudniuk elszámolni a vezetésük alatt történt gazdasági eseményekkel, vagyoni eszközökkel. Ez következik a régi Ptk. 28. §-ának (4) bekezdésében foglalt rendelkezésekből is. A társaság és tagjai ugyanis egyfelől sajátos, a társasági jog által szabályozott több pólusú jogviszonyban állnak, emellett a polgári jog által szabályozott kötelmi jogi jogviszonyba is léphetnek egymással, ahogyan a perbeli esetben is történt. Ugyanakkor a bírói gyakorlat elkülöníti a vezető tisztségviselői kötelezettség megszegésének a sajátos jogkövetkezményeit [rég. Gt. 29. §-ának (1) bekezdése szerinti kártérítési kötelezettség] valamint az e körben elkövetett, a tagsági jogviszonnyal összefüggésben álló cselekmények és mulasztások miatti felelősséget is, amely a tagsági jogviszony kizárással történő megszűnéséhez is vezethet. Abban az esetben viszont, ha az adott magatartás nem mint vezető tisztségviselő, hanem mint a tag magatartásához kapcsolódó cselekményként került elvégzésre, az a vezető tisztségviselői felelősség megállapításának sem szolgálhat az alapjául (Legfelsőbb Bíróság .../4.). Mindezekre tekintettel helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a részvény adásvételi szerződésekhez kapcsolódóan vizsgálta, hogy azt az alperes vezető tisztségviselőként kötötte-e meg a felperessel. A felperes által az ezzel összefüggésben állított tényállítás [tartalma szerint a régi Ptk. 201. §-ának (1) bekezdése szerinti feltűnő értékaránytalanságra hivatkozott] nem a régi Gt. 29. §-ára alapított perben lett volna érvényesíthető, hanem a felperes által az alperessel szemben a részvény adásvételi szerződés érvénytelensége tárgyában indított perben. A vezető tisztségviselő kártérítési felelősségére irányuló perben ugyanis pusztán a tényállítás alapján ezen

érvénytelenségi ok egyébként sem lett volna megállapítható. A felperes vezető tisztségviselője **H.N.G.** is személyes nyilatkozatában azt adta elő (.../2. számú jegyzőkönyv), hogy ebben az időszakban átlagosan a névérték 33%-áért kerültek a részvények értékesítésre, míg korábban a dolgozók kedvezményesen a névérték 20%-áért vásárolhatták meg. Azt is elismerte, hogy **L.J.** volt az, aki nem tájékoztatta meg megfelelően. **L.J.** tanú a vallomásában (.../18. számú jegyzőkönyv 5-6. oldal) egyértelműen akként nyilatkozott, hogy a részvények vételárát ő határozta meg, a 20%-ot megfelelőnek találta, mivel nem tudta a cég helyzete miatt ezt részletesebben megítélni.

Azok a hivatkozások pedig, amelyeket a szerződésekhez kapcsolódóan a felperes tett (pl. hogy a szerződéskötések folytán az alperesnél jelentkezett a vagyongyarapodás) éppen azért nem vehetők figyelembe, mert a felperes állítása szerint is azok nála nem mint vezető tisztségviselőnél, hanem részvényesként jelentkeztek.

A gépértékesítések kapcsán a felperes szervezeti képviselője **H.N.G.** már az első meghallgatása során is elismerte, hogy a részvényesek között született arról elvi döntés, hogy a gyártáshoz szükséges eszközök hogyan és kinek kerülnek értékesítésre. (.../2. jegyzőkönyv 2-3. oldal). Ez a nyilatkozat összhangban volt az alperesnek a személyes meghallgatása során tett előadásával, amely szerint 2000. decemberében lényegében egy közgyűlésen született meg az a megállapodás, amely a piac felosztására vonatkozott, és amelynek része volt a gépek eladása is (.../5. jegyzőkönyv 7-8. oldal). Ezen a tárgyaláson **H.N.G.** is megerősítette a korábbi nyilatkozatát, amikor az elvi állásfoglalás megtörténte utalt a gépek értékesítését és elszállítását megelőzően (5. jegyzőkönyv 10. oldal).

Egyezően nyilatkozott az alperessel **L.J.** tanú a tekintetben is, hogy 2000. decemberében ténylegesen a piac felosztása történt meg a részvényesek között, amely megállapodást 2001. január 2-án írásban is rögzítették. Ennek az volt a lényege, hogy a gépek terén is megtörtént az osztozkodás a gyártáshoz kapcsolódóan (.../18. sorszámú jegyzőkönyv 8. oldal). E nyilatkozat is egyértelműen arra utal, hogy a részvényesek a Gt.-ben szabályozott kiválással történő vagyonmegosztás helyett a felperes vagyonának elosztása tekintetében egy sajátos, a Gt.-ben külön nem szabályozott megoldást választottak. A gépek adásvételére vonatkozó adásvételi szerződés ugyanis - a fenti egyező tartalmú nyilatkozatok alapján - tartalma szerint ténylegesen nem csak adásvételi szerződést foglalt magában.

Ez a tény pedig azt jelenti, hogy az alperes nem vezető tisztségviselőként, hanem a részvényesek által hozott határozat alapján mint részvényes kötött szerződést a felperessel, ezért a régi Gt. 29. §-ára hivatkozással a felelőssége nem vizsgálható, ezáltal nem is állapítható meg.

Emiatt annak nem volt jelentősége, hogy milyen összegű volt a szerződésben a gépek vételára, hiszen az tartalma szerint a részvényesi jogviszony megszűnéséhez kapcsolódóan jött létre. **H.N.G.** személyes nyilatkozata is ezzel volt összhangban, amikor előadta, hogy vélhetően **L.J.** és munkatársai, **SZ.M.**, **T.I.** határozták meg a gépek értékét, erről ők tudnak felvilágosítást adni (.../20. számú jegyzőkönyv 3. oldal). A felperes fellebbezési hivatkozásával szemben **L.J.** tanú a kihallgatása során, a 2008. március 3-i tárgyaláson

éppen ezt erősítette meg amikor kijelentette, hogy „egy hosszú folyamat eredményeként állapotok meg a felek és nem egy-egy konkrét gép eladásában, hanem az volt a cél és ennek alapján a megállapodásuk tartalma is, hogy V. Úr és H.N. Úr, aki tovább kívánt foglalkozni a műanyaggyártással, mindenki tudja ezt a tevékenységet folytatni és közöttük megosztásra kerüljön a géppark és a szerszám állomány is" (23. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal). A tanú egyértelműen azt állította, hogy nem az alperes határozta meg a gépek értékét.

A felperes által a fellebbezésében a **GY.I.** szakértő szakvéleményéből idézett megállapításnak pedig a már kifejtettek miatt nem volt jelentősége a kárfelelősség megállapítása szempontjából.

Ezért hivatkozott alaptalanul a felperes a fellebbezésében az alperes 2007. december 10-i tárgyaláson tett nyilatkozatára, valamint ehhez kapcsolódóan a **L.J.** tanú kihallgatása során tett észrevételre is, melyek egyébként is a szöveggörnyezetből kiragadva kerültek idézésre.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint - utalással a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésére is - helyes indokai alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségét (ügyvédi munkadíj) maga köteles viselni. Köteles továbbá a felperes a számára biztosított illetékfeljegyzési jog folytán „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdésében meghatározott mértékű, feljegyzett fellebbezési illetéket az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, valamint 15. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján az állam részére megfizetni.

Az ítéltábla a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes javára a Pp. 75. §-ának (2) bekezdése szerint alkalmazandó „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének b) pontja és (5)-(6) bekezdései, valamint a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján meghatározott ügyvédi munkadíj megfizetésére, melynél figyelemmel volt a fellebbezésre tett észrevétel terjedelmére és az ügy tárgyaláson kívüli elintézésének módjára is.

Debrecen, 2014. június 26.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -